

forøge den direkte Beskatning med $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ved Statsskatteloven, og 1,200,000 Kr. ved Kommunetilskuddets Inddragelse. Lagt til Arveskattens 2,100,000 Kr. bliver dette en Forøgelse af de direkte Skatter med 7,800,000 Kr., og ser man paa Resultatet af den samlede Skattereform, bliver det, at vi have faaet en Nedgang i de indirekte Skatter paa 4,200,000 Kr., medens man havde tilsigtet $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og en Op-gang i de direkte Skatter paa 7,800,000 Kr. (foruden Forsvarsskatten) i Stedet for de 2,100,000 Kr., hvormed Arveskatten blev forhøjet i 1908. Paa følgende Maade burde den højtærede Finansminister have forelagt os disse Love: Ville I ikke under de nuværende Omstændigheder gaa ind paa, at Forbrugsskatterne, saaledes som bestemt i 1908, blive nedsatte, dog med 4,200,000 Kr. i Stedet for 4,500,000 Kr., mod at de direkte Skatter blive forhøjede med 7,800,000 Kr.? I saa Tilfælde vilde det have svaret til den Virkelighed, som nu bydes os. Men hvad mener den højtærede Finansminister, der vilde være passeret en af hans Forgængere, den afdøde Finansminister, hvis man i 1907 havde foreslaaet noget saadant? Ja, man havde naturligvis ikke foreslaaet det. Det var aldrig faldet Regeringen ind at foreslaa det. Det gjaldt den Gang kun om at blive af med nogle af Statens Penge, men sikkert nok er det, at den højtærede Finansminister meget vel kunde have sammenfattet sine Forslag saadan. De tilsigte at forandre Reformen af 1908 saaledes, at vi paa nogle Hundredetusind Kroner nær give den Nedgang i Forbrugsafgifter, som vi den Gang vare villige til at give, og mente, at vi den Gang gav, og som var $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men til Gengæld forlanges der nu 7,800,000 Kr. i Forhøjelse af de direkte Skatter eller 5,700,000 Kr. mere, end man forlangte og fik i 1908. Saaledes er Sandheden.

Dette var altsaa den første Henseende, i hvilken jeg mener, at Sammenstillingen mellem direkte og indirekte Skatter ved denne Lejlighed er ganske misvisende. Hvis disse Forslag nu skulde blive vedtagne af et Flertal, vil jeg som en Slags Kontraprove henlede Opmærksomheden paa, hvad Følgen vil blive. Den vil blive den, at man ikke vil kunne paavise noget Land, hvor de direkte Skatter i Forhold til Statens samlede Indtægter blive saa store som her i Danmark. Naar vi se helt bort fra Arveafgiften som direkte Skat i Henhold til den Maade, hvorpaa Statistisk

Bureau har regnet, komme vi nemlig til $25\frac{1}{2}$ pCt. af Statens samlede Indtægter som direkte Skatter paa Befolkningen. De tilsvarende Tal ere i Norge 11 pCt., i Sverige 19 pCt. Vi komme endog saa et godt Stykke op over Tyskland i Henseende til Forholdet mellem Statens direkte Skatter og dens samlede Indtægter. Der er fra en enkelt Side eller to i det andet Ting gjort gældende, at i Sammenstillingen vil England, som Ministeren den Gang ikke medtog, komme til at overgaa Danmark, men dette er ikke rigtigt. De direkte Skatter paa Englands Indtægtsbudget naa ikke op til en Fjerdedel af hele den aarlige Indtægt, hvad de altsaa gøre hos os. Englands Budget bevæger sig omkring ved 3,000 Mill. Kr. om Aaret for Tiden, men i øvrigt er Englands Budget for Tiden ikke, hvad man kan kalde normalt. Landets Flaadeudgifter — og det gælder jo ogsaa for en stor Del Tyskland — er jo for Tiden ekstraordinært store. I England andrage Udgifterne til Flaadebygning omkring 700 Mill. Kr. om Aaret. Det er disse Udgifter, som i de senere Aar have bragt den Indkomstskat, som dog alligevel ikke vil komme op til den, som her foreslaas, op til en ukendt Højde i England, saa vidt jeg ved til en Højde, som ikke nogen Sinde tidligere er naaet i alle de Aar, hvor Indkomstskat har eksisteret i England. Formueskat, vide de Herrer, findes jo ikke i England, men alligevel naar man derovre ikke op til de $25\frac{1}{2}$ pCt. i direkte personlig Skat, som vi ville komme til at naa op til, hvis de foreliggende Forslag blive vedtagne.

Den anden — og i Grunden praktisk set langt vigtigere — Henseende, i hvilken denne Sammenstilling mellem de direkte og indirekte Skatter, som her foreslaas, er ganske misvisende, er den, at de indirekte Skatter have altid været og ville ogsaa blive ved at være Statens Domæne her i Landet, men paa den anden Side har den direkte og personlige Beskatning været Kommunerne forbeholdt, indtil vi i 1903 fik den gældende Lov om direkte Skat til Staten. Jeg mener, at det maa betegnes som et Misbrug af denne sidste Skat, som en Uret mod vore Kommuner og desuden som en Fare for Staten sely, naar man nu vil benytte denne Skat til i stigende Grad at skaffe Staten forøgede Indtægter. Det kan dog ikke være glemt, at man oprindeligt foreslog den gældende Formue- og Indkomstskat under Hensyn til, at Staten alligevel fik Skat af faste Ejen-